

Einführung

Ivadas

Trečias kartas

ŠVENTOSIOS DIEVO laikas!!!

Visais laikais Dievas siųsdavo savo regėtojus ir pranašus pas žmones, kai jie paklysdavo ir nuklysdavo. Taip pat ir mūsų laikais, taip pat ir šiandien, šiomis dienomis, kai 144 000 dvasinių būtybių, iš kurių daugelis šiuo metu yra įsikūniję ir gyvena žemėje, o kitos yra pomirtiniame pasaulyje ir veikia iš ten, buvo užantspauduotos Kristaus, kad šturmuotų pragaro vartus kaip pranašai ir maldos kariai ir padėtų Šviesai prasiveržti į vis labiau tamsos persmelktą pasaulį.

Kiekvienas žmogus pjauna tai, ką pasėjo per daugelį savo gyvenimų žemėje - už gerus darbus atlyginama palaima, o už blogus darbus negailestingai ir griežtai teisia sąžinė. Savanaudiškumo laikas baigėsi - štai ką turime suprasti apie pasaulio pabaigą.

Atėjo Šventosios Dvasios laikas, ir tai yra pažadėtasis Jėzaus Kristaus sugrįžimas, nes daug ką Jis būtų turėjęs mums pasakyti ir tada, bet mes nebūtume galėję to suvokti, bet dabar esame tam subrendę, todėl Kristus vėl kalba žmonėms, ir šį kartą jis tai daro dvasiškai, ir tai nuo 1884 iki 1950 m. Jo paruoštiems balso nešėjams Meksikoje!

"Aš dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite išverti. Bet kai ateis ta, Tiesos Dvasia, ji ves jus į visą tiesą. Jis kalbės ne apie save, bet ką išgirs, tą ir pasakys, o kas bus, tą ir paskelbs jums. Jis perkeis mane, nes paims tai, kas mano, ir paskelbs jums. Visa, ką turi Tėvas, yra mano. Todėl pasakiau: "Jis paims iš manęs ir jums paskelbs" (Jn 16, 12-15).

Rokas Rojasas - pakartotinis pranašo Elijo įsikūnijimas - buvo Kristaus panaudotas kaip įrankis paruošti Jam kelią, kaip kadaise Jonas Krikštytojas, kuris taip pat buvo pakartotinis Elijo įsikūnijimas - jis pradėjo susitikimų vietas Meksikos priemiesčiuose su labai paprastais žmonėmis. Tai vėl buvo izraelitų įsikūnijimai, kurie šį kartą įsikūnijo Meksikoje, kad per Šventąją Dvasią, kaip balso nešėjai, dvasiškai priimtų Trečiąjį Kristaus Apreiškimą savo supratimo organais, jį užrašytų ir paliktų žmonijai kaip palikimą.

Šie 366 Meksikos Jėzaus Kristaus mokymai, iš kurių buvo sudarytas "Trečiasis testamentas" kaip daugiau kaip 70 skyrių 684 puslapių kompendiumas, iš pradžių ispanų, o vėliau ir daugeliu kitų kalbų, buvo išleisti 12 tomų pavadinimu "Tikrojo gyvenimo knyga".

Trys laikai

(Citata iš Tikrojo gyvenimo knygos)

Pirmą kartą (Tėvas)

Pirmojo laiko pradžioje Dievas vis dar galėjo dvasiškai bendrauti su savo vaikais per kai kuriuos išrinktuosius. Jie girdėjo Jo dvasinį balsą, kuris juos vedė. Tačiau kai dėl didėjančio Jo vaikų materializmo šis ryšys buvo prarastas, Dievas ieškojo tarpininko. Jis pasirinko žmogumi, per kurį galėtų perduoti save savo žmonėms. Mozė buvo pasirinktas įrankis, per kurį Jis paskelbė Dešimt Dievo įsakymų, kurie turėjo tapti gyvenimo gairėmis iš pradžių Izraelio tautai, o vėliau visam pasauliui. Mozė su Dešimčia įsakymų ir išsamiais nurodymais simbolizuoja Pirmąjį kartą, kai Dievas savo vaikams apsirėškė kaip Kūrėjas, vienintelis Dievas, savo negailestingu teisingumu (Dievas Tėvas iš Trejybės).

Antrą kartą (Sūnus)

Atėjus laikui, Dievas atsiuntė savo viengimį Sūnų. Dievo Dvasia Jėzuje tapo žmogumi ir apsigyveno tarp žmonių. Savo mokymu Jis atskleidė dieviškąją meilę, o savo gyvenimu ir pasiaukojančia mirtimi davė žmonijai tobulą pavyzdį; todėl Jis buvo dieviškasis Mokytojas, kuris įvykdė Dešimt pirmosios eros įsakymų per meilę, kuri aukščiausiai pasireiškė ant kryžiaus, kai Jis paaukojo save už žmoniją. Jėzus simbolizuoja Antrąją erą (Dievo Sūnų iš Trejybės).

Trečias kartas (Šventoji Dvasia)

Jėzus negalėjo visko apreikšti savo buvimo žemėje metu, nes žmonija dar nebuvo tam pasiruošusi. Tačiau Jis paskelbė, kad Tėvas atsiųs Užtarėją, Šventąją Dvasią. Šį trečiąjį laiką pradėjo Elisas, kurio Dvasia apšvietė Dievo paskirtą įrankį. Tai buvo paprastas žmogus, vardu Rokas Rojas; jis, kaip ir Jonas

Krikštytojas, buvo Dievo Šventosios Dvasios, Tiesos Dvasios, pirmtakas, kad ji apsireikštų tarp žmonių. 1866 m. Elijo Dvasia per savo Žodžio Tarpininką paskelbė: "Aš esu Elijas, Pirmosios eros pranašas, Atsimainymo ant Taboro kalno pranašas; pasiruoškite..." Tie klausytojai, kurie turėjo dvasinio regėjimo dovaną, matė Jėzų, Mozę ir Eliją, kaip ir mokiniai Jėzaus atsimainymo ant Taboro kalno metu. Tai yra trijų didžiųjų epochų patvirtinimas, o Elijas simbolizuoja trečiąją epochą, kurioje bendrauja Tiesos Dvasia, arba: antrąjį Kristaus atėjimą Dvasioje (Dievas Šventoji Dvasia iš Trejybės). Dievas pateikia savo apreiškimus tobula tvarka:

Meilės doktrina mums buvo duota per Jėzų (antrą kartą), kai jau turėjome pakankamai žinių apie Dievo teisumą (pirmą kartą). Taigi mes galėsime priimti tiesos ir išminties mokymą į save tiek, kiek vykdysime meilės mokymą (Trečias laikas).

Tai Trečiasis laikas - Elijo laikas - Šventosios Dvasios laikas; jis prasidėjo 1866 m. Meksikoje, kai buvo parašyta Tikrojo gyvenimo knyga, kurios kulminacija galiausiai tapo Trečiojo Testamento kompendiumas. Tai doktrina apie visų žmonių sudvasinimą ir pasiruošimą 1000 metų trukšiančiam Kristaus viešpatavimui bei Jo ateisiančiai taikos karalystei žemėje.

Dievas gyvena kiekviename žmoguje ir yra visų būtybių Tėvas ir Kūrėjas, nesvarbu, ar jos yra šiame, ar aname pasaulyje - visos yra Jo vaikai. Žmogus yra įsikūnijusi dvasinė būtybė, kurią Dievas sukūrė kūrinijos pradžioje. Šios dvasinės būtybės patyrė daugybę įsikūnijimų, kad tobulėtų, pirmiausia kituose, tobulesniuose pasauliuose, o dabar - ir Atpirkimo planetoje Žemėje, kuri taip pat yra dvasingumo mokykla.

Kiekviename žmoguje yra Dievo kibirkštis - sąžinė. Sąžinė vadovauja žmogaus dvasiai - dvasia vadovauja žmogaus sielai, o siela vadovauja žmogaus protui ir kūnui. Žmogus turi dvasingėti ir mokytis tiesioginio bendravimo su Dievu, nepriklausomai nuo konfesijos, tikėjimo, spalvos, tautybės, nepaisydamas doktrinų, išorinių formų garbinimo ir netikrų kultų, akmeninių bažnyčių, fariziejškumo ir netikros šviesos mokymų! (Antikristas)

Pats Dievas nori vadovauti ir vesti kiekvieną žmogų per dieviškąją kibirkštį širdyje, kuri būdinga kiekvienam žmogui, t. y. per žmogaus dvasią, kuri yra sąžinė. Ir jis tai daro gerbdamas laisvą žmogaus valią kaip švelnus mylintis tėvas, kuris visada žino, kas geriausia jo vaikui.

Žmogus turi išmokti atverti savo dvasią, išgirsti savo širdį ir Dievo balsą savyje, leisti, kad Dievas jį pamokytų, įkvėptų ir vestų, tada jo gyvenimas taps palaiminimu jam pačiam ir kitiems.

Žmogaus užduotis - daryti meilės ir gailėstingumo darbus, kad patiktų Dievui, savo Tėvui, ir taptų jį panašus, t. y. tobulėti, kad galėtų priartėti prie Dievo. Jo tikslas - savo pastangomis ir Dievo malonės dėka pasiekti tobulumą, kad galėtų amžinai grįžti namo pas Tėvą ir amžinai gyventi su Juo. Tai ilgas kelias, kurį žingsnis po žingsnio turi nueiti kiekvienas žmogus, kiekviena dvasinė būtybė, ir tam reikia dieviškų mokymų, kurie turi galią apvalyti dvasią ir išstbulinti dvasinės būtybės.

Septyni antspaudai

"Gyvenimo knygoje", žinomoje iš Jono Apreiškimo septyniais antspaudais, yra Dievo numatyta žmonijos istorija. Ji suskirstyta į septynis pagrindinius skyrius, kurių kiekvienas turi specialų antspaudą. Šiuos antspaudus Kristus nuėmė, kad konkrečiame Gyvenimo knygos skyriuje esanti šviesa, Dievo valia ir auklėjimo planas, galėtų veikti ir būti įgyvendinta žmonių pasaulyje. Tokiu būdu pagrindinė atitinkamo žmonijos dvasinio vystymosi etapo doktrina simboliškai įprasminama vieno iš Dievo išrinktųjų, kaip šios epochos ir visų vėlesnių laikų vedlio ir pavyzdžio. - Nuo Trečiosios eros pradžios "Gyvenimo knyga" buvo atverta po Šeštojo antspaudu.

Pirmasis antspaudas: Pasiaukojimas

Šia tema Viešpats savo naujajame Žodyje mums sako: "Pirmąją iš šių dvasinio vystymosi pakopų pasaulyje simbolizuoja Abelis, pirmasis Tėvo tarnas, atnešęs Dievui savo atperkamąją auką. Jis yra aukos simbolis. Prieš jį sukilo pavydas." (U. (= Instrukcijos Nr. ir eilėraštis) 161:54)

Iš Pradžios knygos 4 skyriaus žinome, kad Kainas ir Abelis aukojo Dievui deginamąją auką. Į Abelio dovaną Dievas pažvelgė maloningai, nes ji buvo duota nekalta ir tyra širdimi. Tačiau Kaino Dievas atmetė, nes Kainas nebuvo tyros širdies. Tai labai supykėdė Kainą ir jis iš pavydo bei neapykantos nužudė savo brolių Abelį. Tačiau giluminė šio biblinio pasakojimo prasmė yra ta, kad Abelis, be savo materialios deginamosios aukos, Dievui paaukojo ir dvasinę savo žemiškų žmogiškų aistrų auką. Todėl jo širdis buvo nekalta ir tyra. Taigi šis jo būties apvalymas yra pats aukos simbolis. Apibendrinant

galima pasakyti: pirmasis antspaudas reiškia, kad turime paaukoti savo nuodėmingas aistras, kad dvasia užvaldo materiją ir kad taip pasiekiame dvasinę vienybę su Dangiškuoju Tėvu.

Antrasis antspaudas: tikėjimas

Jį simbolizuoja Nojus. Žmonės nepaisė Pirmojo antspaudo mokymo, bet piktnaudžiaudami savo laisva valia leidosi užvaldomi piktų materializmo aistrų. Pradžios knygos 6, 3 ir toliau skaitome: „Tada Viešpats tarė: „Žmonės nebebus baudžiami mano Dvasia, nes jie yra kūnas. Aš duosiu jiems dar šimtą dvidešimt metų. . Kai Viešpats pamatė, kad žmonių nedorybė žemėje didelė ir kad visos jų širdžių mintys ir veiksmai amžiams yra blogi. ...jis tarė: "Aš išnaikinsiu nuo žemės paviršiaus žmones, kuriuos sukūriau... . Tačiau Nojus rado malonę Viešpaties akyse... . Nojus buvo dievobaimingas vyras, nepriekaištingas ir gyveno dievobaimingą gyvenimą savo dienomis. . . "

Žmonės paniekino Dievo įspėjimą ir nepatikėjo jiems nustatytu terminu pasitaisyti. Tik vienas įtikėjo - Nojus. Viešpats pasirinko jį savo įrankiu, kad po tvano vėl pradėtų naują žmonių. - Reikėjo stipraus tikėjimo, kad būtų įvykdyti visi Dievo nutarimai, kurie tuo metu taip pat buvo gana neįprasti, todėl žmonės iš jų juokėsi. Tačiau Nojus pasitikėjo savo Dievu ir elgėsi taip, kaip jam buvo įsakta. Tikėjimas buvo Nojų gelbstinti arka ne tik tiesiogine, bet ir dvasine prasme, ir iki šiol tikėjimas yra kiekvieno tikinčiojo gelbstinti jėga. Taip pat nėra atsitiktinumas, kad Abraomas, kitas didis tikėjimo didvyris, gyveno kaip tik antrojo antspaudo metu.

Trečiasis antspaudas: dvasinė stiprybė

Jį simbolizuoja Jokūbas. Dievas davė Jokūbui dvasinį vardą Izraelis, kuris reiškia "stiprus". Jokūbas, arba Izraelis, savo gyvenime susidūrė su daugybe išbandymų ir pavojų, kuriuos Dievas jį išbandė, bet kuriuos jis sugebėjo įveikti dėl jame slypinčios dvasinės stiprybės. Jis tapo dvasinės stiprybės, kurią turime įgyti, kad galėtume kantriai ir pasiaukojamai išverti Dievo siunčiamus išbandymus, simboliu žmonėms. Dėl minėtų dvasinių savybių Dievas jį išrinko Izraelio tautos protėviu, nes iš jo 12 sūnų kilo 12 giminių. Per jį Jehova taip pat galėjo paskelbti didį dvasinį apreiškimą.

Iš Senojo Testamento žinome istoriją, vadinamą "kopėčiomis į dangų" (Pr 28, 10 ir toliau): Jokūbas sapne matė kopėčias, stovinčias ant žemės ir siekiančias dangų, o Dievo angelai jomis kilo ir leidosi žemyn. Kopėčių viršuje stovėjo Viešpats. Taip Dievas simboliniais vaizdais parodė dvasios vystymąsi. Mūsų dvasia turi tapti brandesnė ir tyresnė, kad galėtume kilti laiptelis po laiptelio. Galime suvokti, kad mūsų dvasia negali pasiekti grynumo, būtino kopti kopėčiomis, kol nesame su Dievu viename žmogiškame gyvenime, taip sakant, pirmuoju bandymu. Reikia daugybės bandymų, daugybės inkanacijų, kad kaskart pakiltume keliais laipteliais aukštyn, priklausomai nuo mūsų dvasios brandos. Taip Viešpats mus įspėja nestovėti vietoje ant kopėčių, t. y. nuolat tobulėti dvasiškai, nes priešingu atveju trukdysime dvasiškai tobulėti tiems, kurie ateis po mūsų. - Ant kopėčių nusileidžiantys Dievo angelai yra pažangios šviesos dvasios, kurias Viešpats siunčia žemyn padėti kylantiems. Čia vėl išreiškiamas, kad Dievas nepalieka mūsų vienu kelyje namo pas Jį, bet siūlo mums savo pagalbą. Būdas pasiekti Trečiojo antspaudo atributą - įsiklausyti į ankstesnių dviejų antspaudų mokymus: tik paaukojus žemąsias aistras ir nepalaužiamai tikint Dievu, mumyse gyvenanti Dvasios kibirkštis gali tapti didele jėga.

Ketvirtasis antspaudas Įstatymas

Jį simbolizuoja Mozė. Dievas pasirinko jį, kad išlaisvintų Izraelio tautą iš Egipto vergijos, ir per jį davė žmonėms Dešimt įsakymų ir daugybę nurodymų, kurie žmonėms atskleidė Dievo valią. Dešimt Dievo įsakymų tapo visų žmonių įstatymų pagrindu, ir jei jų būtų ištikimai laikomasi, žmonija būtų pasukusi geru keliu: tikro Dievo garbinimo, teisingumo, tvarkos ir pagarbos artimui keliu. Tačiau dieviškojo Įstatymo nesilaikymas, t. y. žmogaus nepaklusnumas Dievo valiai, atvedė žmonių prie bedugnės krašto.

Penktasis antspaudas: meilė

Ją atstovauja Jėzus. Jame Dievas iš meilės mums tapo žmogumi. Jo gyvenimas buvo tobulas pavyzdys, o Jo mokymas - vienintelis meilės šlovinimas, kuris pasiekė aukščiausią išsipildymą, kai Jis atidavė savo gyvybę už mus. Štai kodėl Jis galėjo apibendrinti savo mokymą žodžiais: "Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs mylėtumėte vienas kitą, kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs mylėtumėte vienas kitą" (Jn 13, 34).

Ir iš tiesų, šiame naujame meilės įsakyme yra visas įstatymas. Jos laikymasis iki paskutinių pasekmių atneš į šią žemę dvasinę Dievo karalystę. Pomirtiniame pasaulyje tai jau yra, nes meilė yra dvasinės karalystės prielaida ir pagrindas.

Šeštasis antspaudas: išmintis

Šeštąjį antspaudą, kaip Trečiosios eros preliudiją ir parengiamąjį etapą, simbolizuoja Elijas, Senojo Testamento pranašas ir didis karys, kuris, atlikęs savo misiją, "ugniniu vežimu" (2 Kar 2, 14) iškeliavo į dangų,

Šiuo vaizdingu atvaizdu parodoma, kad Elijo dvasia yra šviesos kupinas Dievo karys. Jėzaus liudijimu, ši cherubino dvasia įsikūnijo ir Jone Krikštytojui (Mt 11, 7-14), kuris paruošė širdis, kad Jėzus galėtų jose skelbti savo mokymą. Jis taip pat nutiesė kelią Viešpačiui mūsų laikais Jo dvasinio sugrįžimo metu ir kaip galingas angelų kunigaikštis perduoda visoms dvasioms ir pasauliams Šventosios Dvasios šviesą, dieviškąją išmintį, kuri sklinda iš atverto Šeštojo antspaudo arba Gyvenimo knygos šeštojo skyriaus, kurio mokymus ir apreiškimus pats Viešpats per išrinktus įrankius skelbė iki 1950 metų. Tačiau Šeštojo antspaudo laikas tuo nesibaigė. Šeštojo antspaudo šviesa ir toliau apšviečia žmoniją, kol ji pripažins Kristaus apreiškimus per Jo antrąjį atėjimą ir sudvasins save. Tuo pačiu metu vykstantys apsilankymai padės šiam vystymuisi, kad dvasios galėtų priimti Dievo tiesą ir išmintį. Taip žmonija bus paruošta septintajam antspaudui.

Septintasis antspaudas: užbaigimas

Septintuoju antspaudu užbaigiamas atpirkimo darbas, kaip, vaizdžiai tariant, septintąją dieną buvo užbaigta kūryba. Dvasia baigė ilgą ir skausmingą kelionę ir vėl yra glaudžiausioje bendrystėje su savo Tėvu, Dvasia su Dvasia. Nepaklusnus sūnus grįžta namo į Tėvo namus, jis nugalėjo save ir pasaulį. - Septintojo antspaudo simbolis yra pats Dangišskasis Tėvas, kuris bus galutinai pasiektas šio sudėtingo dvasių tobulėjimo ir apsivalymo kelio tikslas. Septintasis antspaudas dar neatidarytas. Galbūt vienai ar kitai dvasiai dėl jos dvasinės brandos jau suteikta galimybė patirti mažą pranašystę to, ką atneš Septintasis antspaudas. Tačiau visam Izraeliui ir visai žmonijai dar turės ateiti ir išeiti kartos, dar turės praeiti daug išbandymų metų, dar daug ašarų turės apvalyti širdis, kol visiems ateis didingiausias laikas - nuolatinės bendrystės su Tėvu laikas.

III Izraelio tauta

Mokymuose Viešpats dažnai kalba apie "Izraelio tautą", "mano tautą" arba tiesiog "tautą". Tai jokių būdu nėra susiję su Meksikos tauta, kurios tarpe vyko mitingai. Ar tai reiškia Izraelio valstybę? - Ne. - Kad išvengtume klaidų, trumpai paaiškinsime, iš kur kilo pavadinimas "Izraelis" ir į ką apreiškimuose kreipiamasi "Izraelio tauta". Biblijos tyrinėtojas žino Senojo Testamento pasakojimą, kad Jokūbas, patekęs į sunkią gyvenimo situaciją, naktį kovojo su "žmogumi", kol išaušo aušra. "Žmogus" negalėjo jo įveikti ir galiausiai tarė: "Tu nebebūsi vadinamas Jokūbu, bet Izraeliu, nes kovėsi su Dievu ir žmonėmis ir pasidavė". Dievas atnaujino Jokūbui savo pažadą: "Tavo palikuonys bus kaip žemės dulkės, ir tu būsi išsklaidytas į vakarą, į rytą, į šiaurę ir į pietus; per tave ir tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės", - Izraelis yra dvasinis vardas ir reiškia "stiprus". Tai turėjo būti stipri, dvasinga bendruomenė, apimanti visus žmones, gausi, stipri Izraelio tauta. Dievas davė žmonėms Pažadėtąją žemę, kad jie galėtų joje ramiai gyventi ir stiprinti dvasinį ryšį su Juo. Tačiau pagal su Dievu sudarytą sandorą jai buvo keliami sąlyga, kad ji visoms žemės tautoms skelbtų tikrąjį vienintelio Dievo garbinimą ir Jo mokymo tiesą, t. y. kad ji būtų kunigiška tauta.

Senasis Testamentas vaizdžiai pasakoja apie Izraelio tautos raidą per amžius. Netrukus joje išryškėjo susiskaldymas: iš vienos pusės - maža grupė, kurią norime vadinti dvasiniu Izraeliu, nes ji palaikė dvasinį ryšį su Dievu ir iš kurios tarpo kilo išmintingi tautos vadovai ir didieji pranašai. Kita vertus, dauguma, kurią vadinsime materialistiniu Izraeliu, nes jie naudojosi dieviškaisiais palaiminimais - didele išmintimi, atkaklumu ir energija - tik tam, kad įgytų valdžią ir turtus. Dėl nepaklusnumo su Dievu sudarytai sandorai Izraelio tauta dažnai patirdavo sunkių išbandymų, dėl kurių pati buvo kalta, nes dėl savo turtų, galios ir išdidumo ji kone ragino kaimynines tautas kariauti prieš ją. Sunkumų ir nelaimių prislėgti žmonės šaukėsi savo Dievo, bet atgaila truko tik tol, kol jie atgavo laisvę ir praturtėjo.

Per daugybę išbandymų dvasinio Izraelio mažuma gyveno nepaisydama, tačiau kupina tikėjimo ir vilties į Mesiją. Štai kodėl Jis galėjo tapti žmogumi tarp jų Jėzuje, kad dar kartą atkreiptų savo tautos dėmesį į savo dvasinę misiją tarp tautų ir ją parengtų. Dvasinis Izraelis sekė paskui Jį ir džiaugėsi

girdėdamas Jo žodžius. Dauguma, materialistiškai nusiteikęs Izraelis, į Jį beveik nekreipė dėmesio, o oficialioji Bažnyčia Jį griežtai atmetė. Jis tikėjosi, kad stiprus vyras, galingas karys sulaužys romėnų valdžią ir pakels žemišką, šlovingą ir nenugalimą Izraelį. Tačiau Mesijas buvo nuolankus ir išpažino: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio". Tada jie taip nusivylė, kad pasmerkė Jį kaip maištautoją ir piktžodžiautoją ir liepė nukryžiuoti. - Taigi įvyko didžiulės reikšmės įvykis: matomas dvasinio ir materialistinio Izraelio pasidalijimas.

Dvasinis Izraelis susibūrė aplink apaštalus, ir mažoje minioje greitai subrendo žinojimas, kurį apaštalas Petras išreiškė žodžiais: "Dabar iš tiesų suprantu, kad Dievas nekreipia dėmesio į asmenį, bet Jam patinka visi žmonės, kurie Jo bijo ir elgiasi teisingai". - Taigi dvasiniam Izraeliui priklauso ne tik žydai, bet ir visų religijų bei tautų atstovai, kurie tiki Kristaus žodžiais ir jais vadovaujasi, nes tai dvasinė bendruomenė, todėl ji nesusijusi su tautomis. Materialistiškai nusiteikęs Izraelis, fanatiškai siekdamas atsikratyti romėnų valdžios, patyrė skaudų karinį pralaimėjimą ir po Jeruzalės sugriovimo 70 m. po Kr. nustojo būti tauta, o žydai buvo išblaškyti po visą pasaulį. Baisų nuosprendį materialistinis Izraelis užsitraukė pats, nes nepakluso dieviškiems įstatymams ir atmetė Mesiją. Jėzaus pranašystė negailėstingai išsipildė pamačius didingą Jeruzalės šventyklą: "Iš tiesų sakau jums: neliks čia akmenų ant akmenų, kuris nebūtų sudaužytas." Ir dar: "Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir akmenimis užmėtojai tuos, kurie pas tave siunčiami; kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet tu nenorėjai! Štai tavo namai bus palikti tau apleisti". - Visus vėlesnius šimtmečius jie visur buvo nepageidaujama mažuma, kentėjo priespaudą, pažeminimus ir sunkumus. Tačiau dabar, praėjus beveik 2000 metų po tų baisių įvykių ir dėl to įvykusio regimo dvasinio ir materialistinio Izraelio susiskaldymo, vėl vyksta neįsivaizduojamai svarbūs pokyčiai. Dvasinis Izraelis, kuris, būdamas vos pastebima mažuma tarp žemės tautų, buvo silpna, mažai įtakinga grupė, yra žadinamas ir telkiamas. Kristus savo dvasiniu sugrįžimu kreipiasi į "Izraelį pagal Dvasią". Dabar Jis suvienija visas "išsklaidytas Izraelio gimines", kad aprūpintų jų dvasią ir siųstų į kovą, kol bus pasiektas žmonijos išgelbėjimas ir sudvasinimas. Instrukcijos tam yra nauji Kristaus apreiškimai, surinkti 12 tomų "Tikrojo gyvenimo knygoje". Kita vertus, mes turime materialistinį Izraelį. Ilga ir skausminga buvo jos piligrimystė nuo tada, kai ji išmetė iš savo glėbio Tą, kuris pasiūlė jai savo Karalystę kaip naują paveldą. Tačiau didžiausios priespaudos laikai baigėsi, ji praturtėjo ir, turėdama pinigų, daro didelę įtaką. Ji tapo stipri ir išdidi, nacionalistinė šaka vėl įsitvirtino kaip tauta, pabudo senosios religinės tradicijos. Ji tiki, kad vykdo Jehovos ir Mozės įstatymus, bet iš tikrųjų vis dar garbina aukso veršį. Ji toli gražu nesupranta ir nevykdo savo dvasinės misijos. To negalima suprasti kaip vienpusiško priekaišto žydams ar izraelitų tautai; visos žemės tautos - galbūt išskyrus nedideles mažumas - materializuojasi ir "šoka aplink aukso veršį". - Jei šiame paaiškinime ypatingai minimas materialusis Izraelis, tai todėl, kad šiame traktate kalbama apie dvasinį ir materialųjį Izraelį ir teigiama, jog pastarasis dar neatlieka Dievo nustatytos užduoties būti kunigiškąja tauta tarp žemės tautų.

Nevalingai savęs klausiamo: kas bus toliau? - Negalime pamiršti, kad Dievas davė Izraelio tautai didžius pažadus ir niekada jų nesulaužys. Tačiau tai darydami taip pat turime žinoti, kad palaiminimo pažadai, kuriuos Dievas davė Jokūbui dėl jo palikuonių, susiję su dvasia, kaip ir vėlesnis Jokūbo vardas - Izraelis - yra dvasinis vardas. Klaidinga manyti, kad pažadai susiję su materija, t. y. su tautos gentimi ar dabartine Izraelio padėtimi. Jei taip būtų, joje vis dar atsirastų Dievo pranašų ir pasiuntinių. - Tačiau ateis laikas, kai Izraelis, kuris dabar tebėra materialistinis, susijungs su dvasiniu Izraeliu ir vėl sudarys vienybę - vieną Izraelio tautą. Tačiau kada tai įvyks? - Kai materialistiškai nusiteikęs Izraelis išsižadės pinigų, valdžios ir puikybės, pripažins naujus Viešpaties apreiškimus - o tai tikriausiai bus įmanoma tik po dar vieno žiauriausio aplankymo - ir su skausmo ašaromis šauks: Jėzus buvo Mesijas, o Kristus ir mums yra "kelias, tiesa ir gyvenimas".

*****